

ligt til Fordel for denne Betragtning, naar man vil se det fra et øjeblikkelig pekuniært Standpunkt. Men i Virkeligheden vil denne Betragtning ikke holde Stik, thi Forholdet er, at naar denne Forening skulde fortsætte Driften af denne Anstalt, maatte den have et saa betydeligt Tilskud, at den havde absolut Sikkerhed for, at den ingen Risiko kom til at løbe, og en saadan absolut Sikkerhed kunde utvivlsomt ikke tilvejebringes, uden at vi maatte op over det Tilskud, som ellers vilde blive nødvendigt.

Men dernæst er det i Virkeligheden ikke den eneste Grund og maaske end ikke den vigtigste Grund til, at dansk Ingeniørforening ikke vedblivende vil paatage sig Anstaltens Drift. Sagen er nemlig, at det stærkere og stærkere har vist sig, efter som Aarene ere gaaede, at det bliver vanskeligere at bevare de dygtige Kræfter, der nu ere til Anstaltens Raadighed, i deres Stillinger, og dette gælder ikke blot Anstaltens Leder, Professor Hannover, men det gælder ogsaa adskillige af de andre Kræfter, der have Fortjeneste af det Arbejde, som de have udført i Anstaltens Tjeneste. Hvis man altsaa vil sikre disse Kræfter for Anstalten — og det er utvivlsomt i høj Grad heldigt —, maa den fornødne Tryghed skabes. I Virkeligheden finder jeg det ogsaa urimeligt at kræve, at en privat Forening skal løbe Risiko, eller at nogen Utryghed skal hemme Arbejdet ved en Anstalt, der i det store og hele maa siges at være af saa samfundsgavnlig Betydning, som denne Anstalt i Virkeligheden er, og hvor Talen er om en Anstalt, som ogsaa Staten i saa udstrakt en Grad, som Tilfældet er, tager i sit Brug.

Ærede Medlemmer ville af det opstillede Budget her i Forslaget se, at der i og for sig ikke er noget afskrækkende i det, her er Tale om, nemlig en aarlig Merudgift af omtrent 5,800 Kr. Dog vil jeg med Hensyn til denne Side af Sagen sige, at jeg vil forbeholde mig min Stilling med Hensyn til Sagens Enkeltheder ogsaa vedrørende den foreslaaende Ordning og de foreslaaede Lønninger, indtil dette Spørgsmaal har været nøjere overvejet; jeg finder det nemlig rimeligt, at denne Sag maa behandles i et Udvalg. I Motiverne vil man se, at Indenrigsministeren fastsætter Taksterne, og man har derved den fornødne Betyggelse for, at private virkelig komme til at betale, hvad der er rimeligt for de Ydelser, Anstalten præsterer. Og jeg vil her tilføje, at jeg gaar ud fra, at naar det

bliver en Statsanstalt, vil Ledelsen sørge for, at man er saa nøjeregnende som muligt i de af Krav, man stiller overfor Staten, thi det er i Virkeligheden den Maade, paa hvilken man hos vedkommende Myndighed skaber den bedste og sikreste Sympati for Sagen. Jeg vil altsaa anbefale det foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling her i Tinget, og idet jeg gør det, vil jeg slutte mine Udtalelser med at bringe Dansk Ingeniørforening og den Ledelse, der har arbejdet under de hidtidige Forhold ved Anstalten, en Tak for det udmærkede Arbejde, der er øvet.

**Mortensen:** Der er sikkert ingen, der vil rejse nogen Tvivl om, at den Virksomhed, som udføres af den Anstalt, det her foreslaas, at Staten skal overtage, er af stor Betydning og er meget nyttig for baade Statsmyndigheder og kommunale Myndigheder og private, der kunne faa deres Materialier prøvede, faa at vide, hvad man kan byde disse Materialier, om de svare til, hvad de skulle svare til, og paa mange andre Omraader kunne faa Oplysninger af Anstalten. Jeg er ogsaa enig i, at en saadan Anstalt ikke bør være afhængig af det private Initiativ, at det ikke bør være en Forening, som staar inde for Ledelsen af den og skal bære de Udgifter, som ere forbundne dermed, eventuelt det Underskud, som følger med denne Virksomhed. Jeg skal derfor varmt anbefale, at Staten overtager denne Virksomhed. Det forekommer mig at være naturligt for Staten at have med denne Sag at gøre. Det glæder mig, at den ærede Ordfører for Flertallet (Sigurd Berg) tog Ordet for, at Sagen henvistes til et Udvalg, idet det forekommer mig, at det er en noget lang Række af høje Lønninger, der her foreslaas. Det kan maaske ikke være anderledes, men jeg tror dog, at der er god Grund til at undersøge dette Spørgsmaal i et Udvalg, forinden man gaar til Lovforslagets Vedtagelse. Jeg mener, at en Anstalt som denne saa nær som muligt bør være i Stand til at bære sig selv. De, der have Nyttens af denne Anstalt, bør betale dens Virksomhed. Det bliver for en stor Del Staten, for en væsentlig Del ogsaa Kommunerne og saa en Del private. Jeg vilde sætte Pris paa, at man kunde finde en saadan Form baade for Lønningerne og for Taksterne for Benyttelsen, at Anstalten, som sagt, noget nær vil kunne bære sig. Ud fra disse Betragtninger anbefaler jeg, at Sagen henvises til et Udvalg. Paa mine Partifællers og egne Vegne